

Komisja Europejska podnosi natomiast, że zastosowanie znajduje tu tylko rozporządzenie (WE) nr 1049/2001, w świetle którego jest ona uprawniona do udostępnienia dokumentów jedynie w ograniczonym zakresie bądź do nieudostępnienia ich wcale.

W odniesieniu do rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 wnoszący odwołanie twierdzi, że ilekroć akt ten znajduje zastosowanie, zakres uznania Komisji Europejskiej dotyczący kwestii jego praw podstawowych ulega ograniczeniu, tak aby na gruncie prawa wtórnego uzyskać taki sam skutek, jak skutek, który na gruncie prawa pierwotnego wynika z wyżej wymienionego postanowienia karty praw podstawowych.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank 's-Gravenhage (Niderlandy) w dniu 29 grudnia 2010 r. — Solvay SA przeciwko Honeywell Fluorine Products Europe BV i in.

(Sprawa C-616/10)

(2011/C 89/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank 's-Gravenhage

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Solvay SA

Strona pozwana: Honeywell Fluorine Products Europe BV i in.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadku, w którym dwóm bądź większej liczbie spółek z różnych państw członkowskich w postępowaniu przed sądem jednego z tychże państw członkowskich każdej osobno zostaje zarzucone naruszenie tej samej części europejskiego prawa patentowego, obowiązującego w drugim państwie członkowskim, poprzez podjęcie zakazanych działań w odniesieniu do tego samego produktu, istnieje możliwość wydania „sprzecznych ze sobą orzeczeń” w oddzielnych postępowaniach w rozumieniu art. 6 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001 ⁽¹⁾?
- 2) Czy art. 22 pkt 4 rozporządzenia nr 44/2001 stosuje się w postępowaniu o zastosowanie środka tymczasowego dotyczącym zagranicznego patentu (takiego jak tymczasowy transgraniczny zakaz naruszenia), gdy druga strona postępowania podnosi zarzut, że powoływany zagraniczny patent jest jakoby nieważny, przy czym należy wziąć pod uwagę, że sąd nie wydaje w tym przypadku żadnego ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie ważności powoływanego patentu, lecz dokonuje oszacowania, jakie rozstrzygnięcie wydałby sąd właściwy na podstawie art. 22 pkt 4 rozporządzenia nr 44/2001, a wniosek o zastosowanie środka tymczasowego w postaci zakazu naruszenia zostaje oddalony, gdy zdaniem sądu można rozsądnie przypuszczać, iż istnieje niezaniebnywalna możliwość, że właściwy sąd stwierdzi nieważność powoływanego patentu?

3) Czy dla zastosowania art. 22 pkt 4 rozporządzenia nr 44/2001 w postępowaniu, o jakim mowa w powyższym pytaniu, względem zarzutu nieważności patentu obowiązują wymogi formalne tego rodzaju, że art. 22 pkt 4 rozporządzenia nr 44/2001 stosuje się tylko wtedy, gdy do sądu właściwego na podstawie art. 22 pkt 4 rozporządzenia nr 44/2001 wpłynęło już powództwo o stwierdzenie nieważności patentu, względnie wpłynie ono w terminie podlegającym wyznaczeniu przez sąd, że w każdym razie posiadacz patentu został już wezwany do udziału w postępowaniu, względnie zostaje wezwany, czy też wystarczy samo podniesienie zarzutu nieważności, i jeśli tak, to czy względem treści tego podniesionego zarzutu obowiązują wymogi tego rodzaju, że musi on być dostatecznie uzasadniony lub że podniesienie tego zarzutu nie może być postrzegane jako nadużycie prawa procesowego?

4) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, czy po podniesieniu zarzutu nieważności w postępowaniu, o jakim mowa w pytaniu pierwszym, sąd pozostaje właściwy dla powództwa o stwierdzenie naruszenia patentu z takim skutkiem, że (jeśli powód tego sobie życzy) postępowanie w przedmiocie powództwa o stwierdzenie naruszenia patentu musi zostać zawieszono do czasu, gdy sąd właściwy na podstawie art. 22 pkt 4 rozporządzenia nr 44/2001 rozstrzygnie w przedmiocie ważności powoływanej krajowej części patentu, czy też z takim skutkiem, że powództwo musi zostać oddalone, ponieważ nie jest możliwe orzeczenie w przedmiocie zarzutu mającego znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie, czy też po podniesieniu zarzutu nieważności sąd traci również swoją jurysdykcję w odniesieniu do powództwa w stwierdzenie naruszenia patentu?

5) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, czy sąd krajowy może wyprowadzić swoją jurysdykcję dla rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o zastosowanie środka tymczasowego dotyczącego zagranicznego patentu (takiego jak tymczasowy transgraniczny zakaz naruszenia), przeciwko któremu podnoszone jest, że powoływany patent jest nieważny, czy też (jeżeli miałyby zostać orzeczone, że zastosowanie art. 22 pkt 4 rozporządzenia nr 44/2001 nie powoduje utraty przez Rechtbank jurysdykcji dla rozstrzygnięcia w przedmiocie powództwa o stwierdzenie naruszenia patentu) swoją jurysdykcję dla rozstrzygnięcia w przedmiocie zarzutu nieważności powoływanego zagranicznego patentu, z art. 31 rozporządzenia nr 44/2001?

6) Jeżeli na pytanie czwarte zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, jakie fakty i okoliczności są niezbędne dla stwierdzenia wskazanego w pkt 40 wyroku w sprawie Van Uden ⁽²⁾ rzeczywistego powiązania pomiędzy przedmiotem wnioskowanego środka i terytorialną jurysdykcją państwa członkowskiego, do którego należy sąd, przed którym zawisło postępowanie?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, str. 1)

⁽²⁾ Wyrok z dnia 17 listopada 1998 r. w sprawie C-391/95 Van Uden (Zb.Orz. 1998, str. I-7091)